

Anexa 16

DAMIAN DRĂGHICI

Damian Drăghici, s-a născut la 31 martie 1970 în București. Este unul dintre naștii de origine romă cu o viziune amplă în muzică, combinând mai multe genuri muzicale: muzica electronică, jazz, rock, trance, gypsy, clasic și post hip-hop.

Născut într-o familie muzicală, a început să învețe să cânte la nai la vârsta de 10 ani, după ce cântase la diferite instrumente începând cu vârsta de 3 ani. La 15 ani cânta și înregistra deja cu Orchestra de muzică populară Radio din București.

A fugit din România la vârsta de 18 ani prin Iugoslavia, ajungând ulterior în Grecia. După ce a cântat o vreme pe străzi și cluburi, a fost descoperit de reprezentanța olandeză a firmei Sony Music, care i-a oferit șansa să înregistreze. După o audiere ce a avut loc la Atena, i-a fost oferită o bursă integrală la Colegiul de muzică Berklee din Boston.

Damian Drăghici a urmat studii în domeniul muzicii la Universitatea de Muzică din Atena între anii 1993 și 1996 și la Colegiul de Muzică „Berklee” din Boston între 1997 și 1999, absolvind *Magna cum Laude*. În 2006, a studiat psihologia la Institutul Hoffman din SUA, iar în 2009 la Institutul Jack Canfield din SUA.

A înregistrat 18 albume între 1980 și 2011, interpretând muzica jazz la nai și a fost invitat pe albumul „Winter solstice”, apărut în 2006, premiat cu un Grammy. Interpreții internaționali alături de care a cântat Damian Drăghici sunt: Joe Cocker, James Brown și Cyndi Lauper în cadrul turneului european „Night of the Proms Tour”, desfășurat între 2004 și 2006, alături de Nigel Kennedy, la concertul „Classical meets Jazz” din Piața Constituției din Capitală.

A derulat proiectul „Damian & Brothers” din 2006 până în 2009, proiect care a adunat manifestările muzicale cu mesaje împotriva discriminării etnice și a scos pe piața două albume de-a lungul proiectului, susținând deasemenea și peste 600 de concerte.

Din 2006 până în iunie 2012, a fost președintele Fundației „Bright Light”, pledând pentru incluziunea socială a persoanelor de etnie romă, iar din iunie 2012 a devenit consilier onorific al primului-ministru pe problemele comunității rome.

În noiembrie 2012, ambasadorul Franței la București, Philippe Gustin i-a acordat distincția „Ordinul Artelor și Literelor” în grad de Cavaler. Damian Drăghici a fost desemnat ambasadorul „Anului Egalității de Șanse” în anul 2007 și ambasador al „Anului European al Dialogului Intercultural” în anul 2008, ca semn de recunoștință pentru implicarea sa în promovarea unor proiecte umanitare adresate etniei rome.

Se consideră un om binecuvântat, deși a trecut prin multe greutăți. A reușit mereu să găsească o cale către divinitate și să o urmeze. Viața lui e alcătuită acum din trei componente majore: scena, apropierea de Dumnezeu și iubirea pe care o poartă familiei sale.

*sursa:<http://www.abcmuzical.ro/artisti/damian-draghici/biografie>

ION VOICU, PRINȚUL VIORII

Ion Voicu s-a născut la București pe data de 8 octombrie 1923, într-o familie de etnie romă cu mari tradiții muzicale. Bunicul său, Nicolae Voicu cântase la violoncel, iar atatăl său la vioară și contrabas. La vârsta de 4 - 5 ani, Ion Voicu își dorea să primească o vioară, lucru care s-a și întâmplat. În prima zi în care a avut instrumentul în mână, copilul reprodușese deja toate melodiile pe care le cunoștea, iar mama lui, extrem de impresionată, și-a dat seama imediat de talentul lui. La 14 ani, Ion Voicu a dat examen la Academia Regală de Muzică, unde a intrat direct în anul 5.

Primul angajament al lui Ion Voicu a fost cel de violonist în Orchestra Radio.

Dirijorul aflat atunci la conducerea ansamblului nu a fost mulțumit la început de el și i-a cerut lui Ion Voicu să-și părăsească locul din orchestră și să poștească afară: violonistul cunoștea foarte bine lucrarea pe care o repetau, începuse să plictisească și se foia pe scaun. Realizând în final care este problema, dirijorul a afirmat: „Acum înțeleg, Ion Voicu nu este făcut să facă parte dintr-o orchestră. Este făcut pentru o carieră solistică”. La unul din concertele susținute în Orchestra Radio, Ion Voicu i-a atras atenția marelui violonist **George Enescu**, care i-a oferit lecții gratuite.

În cei 55 de ani de carieră, a susținut mii de concerte pe scene aflate în orașe celebre din întreaga lume: Paris, New York, Londra, Roma, Viena, Tokyo, Berlin, Stockholm etc. Turneele sale i-au adus laude și aprecieri entuziaste din partea criticilor muzicali și a întregii prese internaționale.

Uriașul potențial și ascensiunea violonistului Ion Voicu au convins conducerea de atunci a Ministerului Culturii să achiziționeze și să-i pună la dispoziție un instrument de excepție, din 1956, Ion Voicu devenind primul român care deținea o vioară Stradivarius, la care a cântat până în anul 1986, când a încredințat-o Filarmonicii „George Enescu” din București.

De-a lungul frumoasei sale cariere Ion Voicu a fost recompensat cu numeroase premii, dintre care amintim: Premiul Academiei Române, Premiul de Excelență al Uniunii Interpretilor etc. Maestrul Ion Voicu s-a stins din viață la 24 februarie 1997, lăsând în urmă o moștenire muzicală extrem de bogată pentru generațiile următoare.

*surse: https://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Voicu

<https://www.agerpres.ro/flux-documentare/2017/02/24/documentar-20-de-ani-de-la-moartea-marelui-violonist-ion-voicu-09-00-07>

<http://www.romania-muzical.ro/articol/violonistul-ion-voicu-20-de-ani-de-la-trecerea-in-eternitate/1454881/3001/1>

Johnny Răducanu

Johnny Răducanu este un cunoscut muzician român de etnie romă, cu o impresionantă carieră în muzică. S-a născut la Brăila, la 1 decembrie 1931, într-o familie de lăutari cu tradiții muzicale de peste trei sute de ani. Numele său adevărat este Răducan Crețu, descendent al lăutarului Petre Crețu Șolcan și s-a remarcat ca un talentat interpret de jazz la contrabas încă de la vârsta de 19 ani. A făcut studii muzicale la Iași și Cluj, apoi la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București (clasa contrabas, 1953-1956). Niciodată nu s-a considerat muzician. În viziunea lui muzician a fost George Enescu, el este doar un muzicant, muzicianul fiind astfel un geniu al muzicii, al lumii fascinante a notelor muzicale. Lăutarul este cel care cântă fără să cunoască notele muzicale, cunoștea asta provenind

dintr-o familie de lăutari, iar în timp ce muzicantul este cel care cântă după note. El are studii în muzică, cunoaște notele, totuși în ciuda talentului său niciodată nu s-a comparat cu un Enescu.

Pe lângă activitățile sale din domeniul muzical, Johnny Raducanu s-a remarcat și pe scena teatrului. A susținut, alături de Ion Caramitru, spectacolul de teatru poetic „Dialoguri și fantezii în jazz” atât pe scena Teatrului Național București, cât și pe scene internaționale, cum ar fi Teatrul Moliere-Maison de la Poesie din Paris.

De asemenea a scris două cărți, „Țara lui Johnny” și „Singurătatea este meseria mea”. Cea din urmă este dedicată soției sale Georgeta Crețu. A fost căsătorit o singură dată. Și-a apreciat și respectat mult soția datorită inteligenței sale. Geta Crețu, cum o cunosc cei mai mulți, provenea dintr-o familie de intelectuali din Iași și a studiat filosofia și arheologia. Nu era de etnie romă. Întrebat fiind într-un interviu, dacă nu a fost privit oarecum de sus de familia soției sale, el a răspuns că atunci când oamenii sunt educați și deștepți, nu mai contează „că ăla e țigan, că e mov sau e negru, importantă e legătura psihică umană”.

A iubit enorm muzica „când m-am așezat pe scaun la pian pentru prima oară parcă m-am așezat în grădina raiului,[...] zburam, bre!”. A respectat-o „mi-am format un fel de a mă purta față de muzică și am simțit că dacă te porți față de muzică cu respect și dacă îi dai iubirea pe care ea ți-o cere, ajungi fără să știi unde trebuie”.

Personalități ale culturii românești și nu numai, vorbesc cu drag și cu deosebită plăcere despre Johnny Răducanu.

Andrei Pleșu a vorbit despre inteligența lui și mereu povestește cuprins de emoție despre el: „A fost singurul om care m-a făcut să cânt.”

Ovidiu Lipan Țândărică spunea: „Avea un suflet de copil, o naturalețe specială. A creat și a lăsat multe bucurii, lucrări cu care va rămâne în amintirea celor care îi iubesc muzica”.

Muzicianul Harry Tavitian spunea „Lección cea mai importantă pe care am primit-o de la el este spiritul jazzului, care înseamnă libertate!”

Îndrumător activ al tinerei generații, Johnny Răducanu este considerat un veteran al muzicii românești de jazz. În cariera sa de peste 50 de ani a cântat cu nume importante ale muzicii și a lansat un număr impresionant de albume. (precum „Jazz trio - Seria jazz nr. 4” (1966), „Jazz în țara mea (Jazz in my country)” (1967), „Confesiuni” (1979), „Confesiuni II” (1982), „Confesiuni III - Seria jazz nr. 21” (1986) și „Jazz Made in Romania” (1987).

S-a stins la la 19 septembrie 2011 în locuința sa din București la vârsta de 79 de ani.

*sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Johnny_R%C4%83ducanu

ROMICA PUCEANU, REGINA CÂNTECULUI LĂUTĂRESC

Romica Puceanu, regina muzicii lăutărești (așa cum a fost cunoscută în România dar și peste hotare) s-a născut în 1928, în București, într-o familie de romi. Făcea parte dintr-o familie de cântăreți, fiica țambalistului Constantin Puceanu și nepoata violonistului Ion Puceanu. A umblat la

școală în cartierul unde a și-a petrecut întreaga copilărie, Cărămidari.

Pentru că provenea dintr-o familie de cântăreți, Romica Puceanu și-a făcut debutul la vârsta de 14 ani la restaurantul Hanul Galben din Târgoviște. S-a impus ca solista în tariful Frații Gore (Aurel și Victor), a căror verișoară era, interpretând cântece de pahar. Din 1944 a început să fie tot mai des numită „regina noastră” (a romilor). Își face un renume cântând în restaurantele din parcurile Herăstrău și Floreasca. A cântat multă vreme și pe scena Teatrului de revistă „Constantin Tănase”, alături de actori celebri precum Stela Popescu, Alexandru Arșinel sau Nicu Constantin.

În anii 1960 - 1970 Romica Puceanu a devenit o artista neîntrecută în planul muzicii lăutărești. Nu se pomenea nuntă, botez, înmormântare la care să nu răsune vocea Romicăi Puceanu. Tot în aceasta perioadă a înregistrat câteva albume alături de mari artiști ai vremii: Florea Cioacă, Tariful Fraților Gore sau Ion Albeșteanu. În cântecele interpretei se pot observa influențele orientale îmbinate cu muzica tradițională țigănească.

Costel Vasilescu, mare virtuoz al trompetei, spunea despre Romica Puceanu într-un interviu publicat pe internet: „Era elegantă, se îmbrăca tot timpul frumos. Îi plăcea să cânte melodii frumoase, cu texte adevărate, care erau precum niște povești...”

Destinul Romicăi Puceanu s-a sfârșit brusc și tragic. A murit în urma unui accident rutier în județul Călărași, în timp ce mergea la o nuntă în orașul Constanța.

Vocea ei avea un timbru pătrunzător, dublat de un simț extraordinar al măsurii și al tonalității, similar cu cel al instrumentiștilor. Cântecele sale vorbesc și astăzi despre iubire, viață și timp... Poate fi cu adevărat considerată o Maria Tănase a comunității rome. Romica Puceanu a rămas în istorie cunoscută drept *vocea de aur* a muzicii lăutărești. Lumea fredonează și astăzi multe dintre melodiile sale: „Șaraiman”, „Aș munci la plug și coasă”, „Florăresele”, „Anii mei și tinerețea”.

*surse: https://ro.wikipedia.org/wiki/Romica_Puceanu

<https://musicartist.ro/romica-puceanu-regina-cantecului-lautaresc/>